

Vår Frälsares katolska församling i Malmö

Påsk 2010, Ansvarig utgivare: kh Alviero Bucu, tel: 040-243535

Resurrectio Domini

Beato Angelico o.p. (1395-1455), Florens

Kristus är uppstånden från de döda!
Må hans ljus förjaga allt vårt mörker! (*ur Påsknattens liturgi*)

Vi ber dig, Kristus, vår Gud och Konung,
bred ut dina mäktiga händer över din församling och över ditt folk
som alltid tillhör dig, försvara det, bevara det, strid dess strid,
lamslå dess fiender, lyft din segerfana över oss!

Ingen skall mer behöva sörja över sin fattigdom, himmelriket står
öppet för alla; ingen skall mer behöva gråta över sina synder,
förlåtelsen har stigit upp från graven; ingen skall mer behöva frukta
för döden, Herrens död har gjort oss fria. Kristus har uppstått och
döden är besegrad. (*Hippolytos av Rom*)

Påsk 2010
”Varför söker ni den
levande här bland de
döda? Han är inte här,
han har uppstått”.
(Luk 24:5-6)

**Glad och
nåderik Påsk!**
f. Alviero, f. Samji
f. Anders, f. Bolek,
f. Fermin, f. Leonel

Guds rättfärdighet har uppenbarats i tron på Jesus Kristus (jfr Rom 3,21-22)

Kära bröder och systrar,

Varje år inbjuder oss kyrkan att under fastan ärligt granska och begrunda våra liv i ljuset av evangeliet. I år önskar jag att erbjuda er några funderingar kring det stora temat "rättvisa" utifrån Paulus' ord: *Guds rättfärdighet uppenbaras i tron på Jesus Kristus* (jfr Rom 3:21-22).

Rättvisa: "dare cuique suum"

Jag är i första hand mån om att finna innebörden av ordet "rättvisa", som utformats av den romerska juristen Ulpianus - han levde på 200-talet - och i allmänhet förstås som "att ge åt var och en det som tillkommer honom - *"dare cuique suum"*". I praktiken förklarar inte den klassiska definitionen tillräckligt vad "det" innebär och som man förväntas tillförsäkra alla. Det som är nödvändigt för människan kan inte helt garanteras enligt lag. För att någon ska kunna få ett i sanning meningsfullt liv, behöver denne något djupare, som endast kan skänkas honom: Vi kan säga att människan lever av en sådan kärlek som bara Gud kan ge honom, som Han skapade till sin avbild till att likna Honom. Visst, jordiska ägodelar är användbara och nödvändiga - Jesus själv var angelägen om att bota de sjuka, att mätta de många, som har följt honom, och han fördömer verkligen all ligkiltighet som än idag tvingar hundratusentals människor till att svälta eftersom de saknar mat, vatten och medicin - men "distributiv rättvisa" ger man inte allt som är nödvändigt, allt av det som är "sitt". Precis som mänskligheten behöver mer bröd, behöver hon Gud. Den helige Augustinus säger: "Om rättvisan är den dygd som *ger åt var och en vad som tillkommer honom*, då kan det inte finnas något som vi kallar mänsklig rättvisa, som berövar människor av den sanne Guden?" (*De civitate Dei*, XIX, 21).

Varifrån kommer orättvisa?

Evangelisten Matteus, har efterlämnat åt oss följande ord av Jesus, från tvisten om renhet och orenhet: "Inget av det som kommer in i

människan utifrån kan göra henne oren. Bara det som kommer ut ur människan kan göra henne oren." "Det som kommer ut ur människan, det gör henne oren. Ty inifrån, ur människornas hjärtan, kommer de onda tankarna" (*Mark 7:14-15.20-21*). På frågan från fariséerna kan vi också, som ivrade för dietlagarna, spåra en ständig frestelse för människan: att finna ondskans ursprung utanför sig själv. Många av de moderna ideologierna utgår, som man tydligt kan se, från denna förutsättning: Eftersom orättvisan kommer "utifrån", så räcker det för att förverkliga rättvisan med att förändra de yttre omständigheterna som hindrar dess genomförande. Denna föreställning - varnar Jesus - är naiv och kortsiktig. Den orättvisa som kommer från det onda, har inte bara ett yttre ursprung, den grundar sig i människans hjärta, där man kan hitta rötterna till ett hemligt avtal med djävulen. Denna bittra insikt har psalmisten kommit fram till: "I skuld är jag född, i synd blev jag till i min moders liv." (*Ps. 51:7*). Ja, människan har blivit skör genom att hon fått ta emot ett djupt hugg, som gjort henne minska hennes förmåga till gemenskap med sin motpart. Av naturen, är hon öppen för en växelverkan, men hon har på känn en främmande stark kraft som leder henne till att falla tillbaka på sig själv för att hävda sig *över* och *mot varandra*: Detta är den själviskhet, som är en följd av arvsynden. När Adam och Eva, som förförts av Satans lögn, till att tvärtemot det gudomliga budet äta av den hemlighetsfulla frukten, började de ersätta kärlekens logik med misstrons och konflikternas logik, och istället för mottagandets och den säkra förväntans logik gentemot nästan en girig, rovgirig, och egoistisk logik (*Gen 3:1-6*). Så kom de att känna en känsla av oro och osäkerhet. Hur kan människan befria sig från detta själviska tvång och öppna sig för kärleken?

Rättvisa och Sedaqah

I hjärtat av Israels visdom, hittar vi ett djupt samband mellan tron på Gud, som lyfter den fattige han ur dyn."(*Ps. 113:7*), och rättvisan mot nästan. Ordet, som på hebreiska uttrycker rättvisans dygd, *sedaqah*, betecknar väl detta förhållande. För *sedaqah* kännetecknar å ena sidan att helt vara överens med Israels Guds vilja och att å andra sidan vara utan förbehåll mot nästan (jfr. *2 Mos 20,12-17*), särskilt de fattiga, främlingarna, de faderlösa och änkorna (*5 Mos 10,18 -19*). Men dessa två betydelse är relaterade till varandra, eftersom Israelen inte skiljer

på biståndet till de fattiga och skuldåterbäring han är skyldig Gud som har förbarmat sig över sitt folk. Överlämnandet av lagens tavlor till Moses på berget Sinai händer inte av en slump efter passagen genom Röda havet. Hörandet av lagen förutsätter tron på Gud, som först fick höra sitt folks klagan och som har kommit ner för att rädda dem ur klorna på egyptierna (*se 2 Mos 3:8*). Gud är känslig för de fattigas gråt och förväntar sig i gengäld beredskapen att lyssna: han kräver rättvisa för de fattiga (jfr *Syr 4,4-5.8-9*), främlingarna (jfr. *2 Mos 22:20*), en slavarna (*se 5 Mos 15:12-18*). För att uppnå rättvisa, är det nödvändigt att överge illusionen av själv tillräcklighet, detta allvarliga tillstånd av inbunden isolering, som i sig själv är en källa till orättvisor. Med andra ord, ett mer djuplodande uttåg ("Exodus") än det som Gud utverkat genom Mose, ett hjärtats frigörelse, som inte kan realiseras bara med ord av lagen. Så finns det något hopp för folket om rättfärdighet?

Kristus, Guds rättfärdighet

Det kristna budskapet bejakar människors längtan efter rättvisa, på det sätt som aposteln Paulus ger uttryck för det i Romarbrevet: " Men nu har Gud uppenbarat en rättfärdighet som inte beror av lagen [...] en rättfärdighet från Gud genom tron på Jesus Kristus, för alla dem som tror. Här görs ingen åtskillnad. Alla har syndat och gått miste om härligheten från Gud, och utan att ha förtjänat det blir de rättfärdiga av hans nåd, eftersom han har friköpt dem genom Kristus Jesus. Gud har låtit hans blod bli ett försoningsoffer för dem som tror." (3:21-25).

Så vad är Kristi rättfärdighet? Det är en rättvisa som kommer av nåden, där det inte är människan som läkt sig själv, helat sig själv och de andra. Det faktum att "försoningen" sker i Jesu blod, innebär att det inte är människans offer som befriar honom från skuldbördan, men Gudskärlekens handlande, som går till ytterligheter, och tar "förbannelsen" som hör till människan för att omvandla den till den "välsignelse" som hör Gud till (*Gal 3:13-14*). Men här aktualiseras en invändning: Vad för slags rättvisa är det om den rättfärdige dör för de skyldiga och de skyldiga i sin tur får den välsignelse som verkligen hör till den rättfärdige? Får då inte var och det som inte tillhör honom? Sannerligen, här uppenbaras att Guds rättfärdighet i grunden är annorlunda än människors. Gud har betalat för oss köpeskillingen med

sin son, ett verkligen oerhört högt pris. Inför korsets rättvisa kan människan revoltera, eftersom denna syn visar att han själv inte är tillräcklig, men att en annan som behövs för att han verkligen kunna vara sig själv. Att konvertera till Kristus, tro på evangeliet, betyder slutligen detta: att från illusionen av sin egen självtillräcklighet för att upptäcka och erkänna sitt eget behov av andra och av Gud, nödvändigheten av hans nåd och hans vänskap.

Således, kan vi förstå, att tron inte är något naturligt, bekvämt och självklart: Det behövs ödmjukhet för att acceptera att det krävs att jag har någon för att komma ur det som tillkommer ”mig” och är ”mitt”, för att gratis ge mig det som är ”sitt”. Detta görs på ett särskilt sätt i botens och eukaristins sakrament. Tack vare den Kristus’ frälsande handling, är det med mycket större rättvisa, en rättvisa som växer av kärlek (jfr Rom 13:8-10), och där man alltid känner sig mer som en mottagare än en givare, eftersom vi har fått mer än vad vi verkligen skulle kunnat förvänta oss. Styrkta av denna erfarenhet och är den kristne driven att skapa rättvisa samhällen, där alla får vad som är nödvändigt för att kunna leva ett liv i enlighet med människans särskilda värdighet, och leva i rättvisan, som levandegörs av kärleken.

Kära bröder och systrar, fastan kulminerar i de tre heliga *påskdagarna*, då vi även i år firar Gud rättvisa, som är full av kärlek, tillgivenhet och frälsning. Må denna tid av ånger och botför alla kristna vara en tid av sann omvändelse och en innerligare fördjupning i Kristus mysterium, som har kommit för att åstadkomma all rättvisa. Med dessa tankar, jag ger er alla min apostoliska välsignelse.

BENEDICTUS PP XVI

Biskop Anders **herdabrev för fastetiden 2010**

ATT LEVA AV UPPSTANDELSENS KRAFT

Kära bröder och systrar i Kristus! »Om Kristus inte har uppstått, då är er tro meningslös, och ni är ännu kvar i era synder« (1 Kor 15:17). Kristi uppståndelse är kärnpunkten i vår kristna tro. Utan

den finns ingen kristendom, ingen frälsning, inget hopp. Därför är det så viktigt att vår tro på uppståndelsen fördjupas och får berika hela vårt liv. När man börjar bli likgiltig i sin tro, beror det ofta på att man inte låtit sig genomsyras av uppståndelsens kraft och glädje. Fastetiden som nu börjar är till sitt väsen en förberedelse, då vi längtar efter påsk, Kristi uppståndelses fest. Under fastetiden skall vårt hjärta tömmas på allt onödigt, så att det kan uppfyllas av jubel och tacksamhet över att Kristus har uppstått och vill ge oss del av sin seger över lidande och död. »Saliga ni som hungrar nu... Saliga ni som gråter nu« (Luk 6:21), säger Jesus i dagens evangelium. Just nu under fastetiden måste vi lära oss att hungra och törsta efter påskens seger och samtidigt sörja över vår egen och världens synd. Vi får sträva efter hjärtats ånger och omvändelse.

Vår tro på uppståndelsen ger oss kraft att bära livets oundvikliga bördor och svårigheter och att hjälpa andra med deras bördor. Den uppståndne Herren ger oss hopp och mod att arbeta på en bättre värld. Vår tro på det eviga livet gör oss inte likgiltiga för livet här på jorden. Tvärtom vill vi omgestalta jorden, så att den blir allt mer lik Guds eviga rike, där hans kärlek genomsyrar allt. Den katolska socialläran, som är ganska okänd även för många troende, kan inspirera oss att bli mer engagerade i vårt svenska samhälle. Det finns mycket att göra för att Sverige skall präglas ännu mer av solidaritet och rättvisa för alla. Materialism och girighet kan hota att göra oss okänsliga för dem som har det svårt. »Ve er som är rika, ni har fått ut er glädje« (Luk 6:24), varnar oss Jesus. I vår rika del av världen ligger det ofta ett dysterhetens och grinighetens dok över människors ansikten. Kontrasten är slående mot länder i tredje världen, där det ofta finns mer av solidaritet och gemenskap mitt i alla svårigheter. Det är vår kallelse som kristna i dagens Sverige att hjälpa våra medmänniskor att skaka av sig rikedomens ok, så att de får glädjen att dela med sig till dem som har det svårt. Då vänds Jesu verop till saligprisning. Jordens rikedomar är till för att delas. Det allmänna bästa måste gå före individens jagande efter vinst och bonus.

Det finns en stor fara i Europa av idag: att vi stänger våra dörrar för dem som kommer till oss från fattigare delar av världen. Politiken i många länder i Europa blir allt mer restriktiv för invandrare. Också i vårt

eget land märker vi samma tendens. Nästan varje gång jag besöker en av våra församlingar, finns det någon som ber om hjälp eftersom han eller hon hotas av avvisning. Kyrkan betonar att migration är en mänsklig rättighet. Naturligtvis måste det finnas lagar som ser till att invandringen regleras på ett rättvist och rimligt sätt, men samtidigt måste generositet och öppenhet mot dem som vill komma hit vara grundregeln. Dessutom kan vi peka på att invandring brukar leda till bättre utveckling på många områden. Europa som har ett åldrande befolkning kan inte överleva utan invandring från andra håll. Historien visar oss ofta, att de länder som varit öppna för invandring, får många fördelar framför dem som sluter sig inom sig själva.

Samtidigt är det viktigt att migrationen till Sverige också leds in på goda banor, så att vi inte delas upp i två läger: infödda och invandrare. Tyvärr finns det vissa tendenser till detta, t.ex. boendesegregationen i våra storstäder. Ord som »invandrare«, »invandrarkvinna« och »invandrarbakgrund« har ofta en som skiljer människor åt och delar upp oss i olika läger. I våra församlingar måste vi skapa en god gemenskap och ett berikande utbyte mellan människor av olika bakgrund. Det är alltid en glädje på för mig att se att man på många håll har lyckats skapa levande församlingar, där alla kan känna sig hemma och älskade oavsett språk, kultur eller samhällsklass. Som Kyrka är vi ett enda heligt folk, där det inte spelar någon roll om vi är jude eller grek (jfr Rom 10:12), svensk eller polack, kroat eller afrikan. Det är en rikedom utan like att vi i varje församling har hela världen samlad. Samtidigt måste vi bli mycket bättre på att ta vara på denna rikedom och dela med oss av den till resten av det svenska samhället.

För många, inte minst bland våra ungdomar, kan det ibland vara svårt att knyta ihop livet i Kyrkan och livet i det omgivande samhället. Värderingarna och synsätten tycks ofta helt olika. Man riskerar att leva i två helt olika världar: i Kyrkan och i samhället. Samtidigt kan vi också se detta som en spännande utmaning till evangelisation. I Kyrkan skall vi näras av Guds ord och sakrament för att få kraft och inspiration att göra livet ute i samhället mer rättvist och kärleksfullt. Vår tro på den korsfäste och uppståndne Herren driver oss att sprida hans kärleksbudskap till dem som sitter i mörker och dödsskugga, till dem som fastnat i hopplöshet och modlöshet.

Jeremia liknar den som inte känner Herren vid en torr »buske i ödemarken« (17:6), men mötet med Herren kan göra honom till »ett träd planterat nära vatten« (17:8). Vi får det stora och glädjrika uppdraget att förmedla vår tro på den uppståndne och förhärligade Jesus Kristus, som lever och verkar i sin Kyrka, vidare till dem som aldrig fått möta honom. Denna tro berör allt i vår tillvaro. Allt förvandlas i hans ljus. Vi får en försmak redan nu av den eviga härlighet, som han har öppnat för oss genom sin påsk. Redan nu får vi delta i den lovsång och tillbedjan, som aldrig skall få något slut. Samtidigt blir vårt arbete på att skapa en bättre, mer rättvis och kärleksfull värld till en del av vår lovprisning av Guds barmhärtighet och härlighet. Det är i sista hand Guds helige Ande, som driver oss att redan nu förvandla denna jord till himlens förrum, där barmhärtighet och kärlek råder för alla. Bara genom hans uppståndelse kan vi, hans heliga folk, få denna kraft. Bara i honom kan vi bli påskens folk.

Stockholm 2010-01-20. Med min förbön och välsignelse,

+ Anders Arborelius OCD

Gemensam vandring mot Påskens glädje

Fastetiden är inte bara en tid för att tänka, utan först och främst en tid för att be, fasta, ge allmosor. En tid för att återvinna det som vi har förlorat: glädjen som kommer från Gud, från gemenskapen med honom och med våra medmänniskor. Denna gemenskap är vi skapade till. Fastetiden är en vandring mot Påsken. Den börjar med aska på vårt huvud. Den leder till att betrakta den strålande uppståndne Jesus, som är uppståndelsen och livet för oss. ”Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö” (Joh 11:25f). Fastan leder oss tillbaka till vårt kristna livs startpunkt, till vårt dop: att dö och att uppstå i dopfunten är det första kapitlet i vår historia som Guds barn.

Israels folk, befriat ur Egypten och lett till det utlovade landet, gjorde åminnelsen (*zikkaron*, memorial, levande och aktualiserade minnet) av de välgärningar de hade fått av Gud under hela vandringen

(uttåget, öknen, landet). Även vi har vandrat, ofta på egna vägar, långtifrån Guds väg "*Magni passus, sed extra viam*; stora steg, men på fel väg", kommenterar den helige Augustinus. Han hade själv erfarenhet om det och kunde knappt trösta sig själv: "*Sero te amavi, Sent har jag älskat dig...sent har jag älskat dig...*" (*Bekännelser*. 10, 27, 38). Nådens mirakel: Gud öppnar för oss en väg som leder tillbaka till honom. Jesus är denna väg. Fastetiden är en nåderik tid för att återfinna Jesu fotspår och vandra i dem. Då kommer glädjen tillbaka. "Man gläder sig mer över det som vi hade förlorat och sedan återfunnit än över det som vi aldrig har förlorat" skriver den helige Remigius. "Kom tillbaka"! ropar Gud till oss, av kärlek till oss. "Kom tillbaka"! ropar vi till Gud åtminstone av vårt behov. Ty vi känner i vårt innersta att livet inte är bara det som det reducerats till. Vårt ideal av lyckan är mycket platt. "Du har skapat oss till dig och vårt hjärta är oroligt så länge det inte vilar i dig", skriver Augustinus.

Fastetiden: vi vill komma tillbaka till Gud. Men i själva verket är det Gud som kommer till oss. Han kallar oss till sig, dvs. till livets, kärlekens och glädjens källa. Det är inte vi som förmår att komma tillbaka till honom. "Viljan finns hos mig, men inte förmågan att göra det som är gott" (Rom 7:18), säger Paulus tragiskt och lapidariskt. Men sedan ropar han ut sin tacksamhet för den fulla befrielsen genom nåden i Jesus Kristus. Jesus, i öknen, i sin fastetid för vår skull, kämpar i det kött som har antagit av Jungfrun Maria. Det är vårt kött. "*Caro salutis est cardo*", köttet (vår natur som Jesus har antagit) är räddningens järngång, säger den helige Ireneus.

Kristus har klätt sig som arbetare: "Han antog kropp, och som redskap bar han korset. Han odlade upp den övergivna själen, har ryckte upp törnena och de onda andarnas tistlar, han rensade bort syndens ogräs och brände upp allt syndens torra hö. När han så med korsets trä hade odlat upp den, anlade han där en övermåttan skön Andens lustgård, som bär den ljuvligaste och härligaste frukt åt Gud, sin Herre" (Makarios).

Den helige Ande, vid Jordan (Luk 3:22; Apg 10:38) har vigt Kristus, sedan leder han honom längs hela hans tjänst på jorden. Det samma skulle den helige Ande göra sedan med Kyrkan. Och var och en av oss, Kyrkans lemmar, behöver åkalla denna ledning, detta ljus, denna

kärlek. Därför behöver fastetiden, en tid för att be ödmjukt och även tyst, personligen och gemensamt; en tid för att känna oss och erkänna oss fattiga i anden, i hjärtat, i djupt. ”Den fattiges bön stiger genom molnen” (Syr 35:21) och kommer till Gud. Saliga de fattiga, saliga är vi om hela vår tillit står endast till Gud, vår Fader. Han vill vårt bästa mer än vi vill det. Amen, i väntan på Påskens glädjefyllda Halleluja.

f. Alviero

DE HELIGA TRE PÅSKDAGARNA, kyrkoårets hjärta

Kristus har framför allt genom sitt påskmysterium, då han med sin död tillintetgjorde vår död och med sin uppståndelse förnyade livet, fullkomligt genomfört återlösningen av människan och förhärligat Gud. Därför är de heliga tre påskdagarna till åminnelsen av Herrens lidande och uppståndelse hela kyrkoårets brännpunkt och höjdpunkt. AC, 18.

Genom att fira Påskens heliga tre dagar, Triduum sacrum, det vill säga Brudgummens död, begravning och uppståndelse, vill kyrkan, hans Brud, göra hans övergång från denna världen till Fadern (Joh 13:1) närvarande och låta den gå i fullbordan. *Påskfastan* under de två första dagarna av detta Triduum skall hållas strikt. Kyrkan fastar enligt fornkyrklig sed därför att Brudgummen tagits ifrån henne. Långfredagen skall överallt iakttas som faste- och abstinensdag, och denna fasta bör lämpligen utsträckas också till Påskaftonen, så att kyrkan med öppet och upplyft sinne kan nå fram till Påskdagens glädje (SC, 110).

Det är önskvärt att man gemensamt firar läsningsgudstjänsten och laudes på Långfredag och Påskafton enligt »Kyrkans dagliga bön«....

SKÄRTORSDAGEN

1. Med mässan på Skärtorsdagens kväll inleder kyrkan Triduum sacrum och vill ihågkomma den sista måltiden, när Herren Jesus älskade de sina som var här i världen intill det yttersta: i den natt, då han blev förrådd,

offrade han sin kropp och sitt blod under bröds och vins gestalter till Fadern och gav detta åt sina lärjungar till föda, med uppdraget till dem och deras efterföljare att frambära samma offer till hans åminnelse. Allt skall göras för att understryka mysterierna i denna mässa: instiftelsen av eukaristin,

instiftelsen av prästämbetet samt Herrens bud om broderlig kärlek. *Allt* detta skall beröras i homilian.

Mässan »till åminnelse av Herrens nattvard« firas på kvällen, vid en tidpunkt som underlättar deltagandet av så många som möjligt...

Före mässan skall tabernaklet vara tomt. Hostierna för församlingens kommunion skall konsekreras under denna mässa. Man konsekreras tillräckligt mycket bröd för kommunionen i dag och följande dag. Vigvattenskålarna skall vara tomma.

Man avdelar ett kapell för reservationen av det Allraheligaste sakramentet. Det smyckas på lämpligt sätt, så att bön och meditation underlättas. Man skall iaktta den sobra enkelhet som bäst överensstämmer med dessa dagars karaktär. Om tabernaklet är placerat i ett permanent sakramentskapell vid sidan av huvudskeppet, bör platsen för reservationen och tillbedjan förläggas dit. Sakramentet skall förvaras i ett låst tabernakel. Det får aldrig exponeras i monstrans.

Tabernaklet eller custodian får inte ha formen av en grav. Man skall undvika själva ordet »grav«; repositionskapellet är inte inrett för att symbolisera »Herrens begravning« utan för att förvara Herrens kropp för kommunionen vid Långfredagens liturgi.

Under *Gloria* ringer man i kyrkklockorna. Efter Gloria-sången används de inte mer förrän under Påskvakars. Under samma tid avstår man från att använda orgeln.

Tvagningen av fötterna på några utvalda män äger traditionellt rum denna dag som ett uttryck för Kristi tjänande kärlek, ty han kom »inte för att tjänas utan för att tjäna«. Denna tradition bör bevaras och förklaras i sin ursprungliga innebörd.

Under processionen med offergåvorna, då folket sjunger *Där barmhärtighet och kärlek* kan man lämpligen bära fram också gåvor till de fattiga, i synnerhet pengar som insamlats som ett fasteoffer.

Efter bönen efter kommunionen formerar man sig till procession. Denna går genom kyrkan och följer det Allraheligaste sakramentet till repositionstabernaklet. Först går korsbäraren, följd av ljusbärare och rökelse. Under tiden sjunger man *Pange lingua* eller motsvarande psalm som handlar om eukaristin.

Församlingen inbjuds att dröja kvar i kyrkan efter kvällsmässan under en del av natten för att tillbe det Allraheligaste sakramentet på tillbörligt sätt under denna högtidliga reservation. Under tillbedjan kan man lämpligen läsa Jesu avskedstal ur Johannesevangeliet (kap 13-17). Efter midnatt skall tillbedjan ske utan högtidliga former, med tanke på att Långfredagen början.

LÅNGFREDAGEN – HERRENS LIDANDE OCH DÖD

På den dag då »vårt Påskalamm, Kristus, blev slaktat« ihågkommer kyrkan hur hon föddes ur Kristi sida när han somnade i döden på korset. Hon betraktar sin Herres och Brudgums lidande, hyllar hans kors och ber för hela världens frälsning. Enligt urgammal sed firar kyrkan i dag inte eukaristin; kommunjonen utdelas till de troende endast under passionsgudstjänsten.

Dock kan man när som helst under dagen bära ut kommunjonen till sjuka som är förhindrade att delta i denna gudstjänst. Denna dag är det strängt förbjudet att fira sakramenten, med undantag av boten och de sjukas smörjelse...

Långfredagen till åminnelse av Herrens lidande är obligatorisk botgöringsdag för hela Kyrkan, och den skall iakttas med fasta och abstinens.

Det är önskvärt att läsningsgudstjänsten och laudes (»Kyrkans dagliga bön« I, 525 ff) i dag firas gemensamt med församlingen.

Liturgin till åminnelse av Herrens lidande firas under eftermiddagen, omkring klockan 15... Man skall strikt iaktta ordningen för gudstjänsten till åminnelse av Herrens lidande (ordets gudstjänst, korsets hyllning, kommunion), som är gammal tradition i kyrkan. Ingen får på eget bevåg införa ändringar. Altaret skall vid gudstjänstens början vara helt avklätt: inga altardukar, inget kors, inga ljus. Prästen och assistenterna går till altaret under tystnad och utan sång. Prästen och assistenterna bugar sig för altaret och lägger sig raklånga på golvet: denna gest, som är karaktäristisk för Långfredagen, skall troget bevaras som symbol för »den jordiska människans« ödmjukande och för kyrkans sorg. Under intåget står församlingen upp och faller därefter på knä i tyst bön. Passionshistorien enligt Johannes sjunges eller läses som på Palmsöndagen (jfr s. 52 n. 7).

Det krucifix som skall användas vid korshyllningen skall vara tillräckligt stort och av konstnärlig halt. Endast *ett* krucifix skall användas för att teckenfunktionen (*veritas signi*) skall bli tydlig. Man håller fram korset att hyllas av varje enskild person, eftersom den personliga tillbedjan är ett mycket viktigt inslag i denna gudstjänst. Endast om ett mycket stort antal deltar kan man tillgripa lösningen att låta hela församlingen hylla korset samtidigt. Efter kommunionutdelningen bär man tillbaka ciboriet till repositionstabernaklet vid sidan av kyrkoskeppet, där en sakramentslampa brinner. Efter gudstjänsten avkläder man altaret men

lämnar kvar korset och ljusstakarna. I kyrkan iordningställer man en lämplig plats (t. ex. repositionskapellet för eukaristin som konsekrerats på Skärtorsdagen) att ställa crucifixet, där de troende kan hylla det och tillbringa en stund i meditation. Fram till påskvakan böjer man knä inför crucifixet.

Man skall uppmuntra folkliga andakter, t.ex. korsvägsandakt, passionsprocessioner eller andakter till Marie smärtor. Texter och sånger under dessa andakter skall överensstämma med liturgins anda. Dessa andaktsövningar skall förläggas till tidpunkter som inte medför risken att de överskuggar den liturgiska gudstjänsten.

På Påskafton dröjer Kyrkan inför Herrens grav och betraktar hans lidande och död samt hans nedstigande till dödsriket, och med fasta och bön väntar hon på uppståndelsen. Det är synnerligen önskvärt att man firar läsningsgudstjänsten och laudes gemensamt med församlingen («Kyrkans dagliga bön» I, 547ff)...

Man kan ställa fram en bild av Kristi korsfästelse, hans nedtagande från korset eller hans nedstigande till dödsriket, bilder som illustrerar påskaftonens mysterium, för att de troende skall kunna vörda dem, eller eventuellt en bild av den smärtorika Modern.

Denna dag avstår Kyrkan helt från mässoffret. Kommunjonen får endast utdelas som viaticum. Det är inte tillåtet att fira bröllop eller andra sakrament, med undantag av botens och de sjukas smörjelse.

De troende skall undervisas om Påskaftonens särskilda karaktär. De sedvänjor och festligheter som en gång hörde samman med den anteciperade påskvakan (välsignelse av påskmaten o dyl) skall flyttas till Påsknatten eller Påskdagen.

PÅSKAFTON – PÅSKTIDEN

De femtio dagarna mellan Påsk och Pingst firas i jublande glädje som en enda festdag, »den stora söndagen«. Här har halleluja-sången sin särskilda plats. AC, 22.

PÅSKDAGEN – KRISTI UPPSTÅNDELSE, högtid med oktav

Enligt urgammal sed firas denna natt som »en Herrens vaknatt« (2 Mos

12:42) och dess vigilia ihågkommer den heliga natt då Kristus uppstod från de döda. Den betraktas som »alla heliga vigiliors moder« (S:t Augustinus). Under den inväntar kyrkan Herrens uppståndelse, som hon firar genom de kristna initiationssakramenten, dop, konfirmation och eukaristi. Påskvakan har alltid i traditionen präglats av denna eskatologiska väntan på Herren.

Hela Påskvakan äger rum på natten. Därför får den inte börja före mörkrets inbrott eller sluta efter gryningen till söndagen. Det kan inte tolereras att man förlägger påskvakans till den tidpunkt då man normalt firar en anteciperad söndagsmessa. Hela gudstjänsten skall firas så att den tydligt framstår som en nattlig vaka.

Påskvakan får firas också i de kyrkor och kapell där man inte haft någon gudstjänst på Skärtorsdagen och Långfredagen. Den måste däremot inte med nödvändighet firas där man har haft gudstjänst på Skärtorsdagen och Långfredagen. Den skall alltid firas i de kyrkor som har en dopfont. Under hela gudstjänsten är den liturgiska färgen för präster och diakoner vit.

Påskvakan firas i följande ordning:

efter lucernariet (ljusständningsbönen) och förkunnandes av påskbudskapet (första delen av vigilian), betraktar den heliga Kyrkan de underbara gärningar som Herren har utfört för sitt folk alltifrån begynnelsen (andra delen av vigilian) ända till dess hon tillsammans med sina i dopet pånyttfödda barn (tredje delen) blir inbjuden till det bord som Herren dukat åt sitt folk, åminnelsen av hans död och uppståndelse, i väntan på hans återkomst (fjärde delen). Första delen innehåller symbolhandlingar och gester som skall utföras med sådan lugn värdighet att församlingen verkligen uppfattar deras innebörd, som understryks av inledande ord och beledsagande böner. Man bör kort orientera församlingen om den typologiska innebörden i de gammaltestamentliga läsningarna.

Så långt det är möjligt skall man göra i ordning den nya elden utanför kyrkan. Den skall vara så stor att den verkligen »skingrar mörkret och upplyser natten«. De liturgiska symbolerna måste vara tydliga. Därför skall man varje år använda ett enda, tämligen stort och nytt vaxljus. Detta symboliserar nämligen Kristus, världens ljus...

Om ingen diakon finns tillgänglig och telebranten inte kan sjunga anförtros uppgiften att sjunga *Exsultet* åt en kantor, som då utelämnar andra delen av invitationen (*Jag ber er ...*) samt hälsningen *Herren vare med er*. Man får aldrig läsa mindre än tre läsningar ur Gamla testamentet och under inga omständigheter får man utelämnas läsningen ur Andra Mosebokens

femtonde kapitel (övergången av Röda Havet).

Dopliturgin talar tydligast när vuxendop eller åtminstone barndop förrättas. Men också om inga dopkandidater finns skall man i församlingskyrkorna välsigna dopvattnet. Där man inte har vare sig dopkandidater eller anledning att välsigna dopvatten skall man åtminstone ihågkomma dopet genom att välsigna påskvattnet, med vilket man bestänker folket efter förnyelsen av doplöftena.

Man kan använda rökelse till evangeliet, däremot inte ljus.

Det är önskvärt att kommunjonen under påskvakan mottas under båda gestalterna, för att det sakramentala tecknet skall bli så tydligt som möjligt.

Påskvakans mäsas är en mäsas på Påskdagen. Den som celebrerat eller koncelebrerat under natten kan göra det på nytt under dagen.

Högmässan på Påskdagen skall firas så högtidligt som möjligt. Det är lämpligt att man i dag bestänker församlingen med vatten, välsignat under Påskvakan, som en botakt. Under bestänkandet sjungs antifonen *Jag såg en ström* (Vidi aquam) eller en annan psalm med anknytning till dopet. Vigvattensskålarna vid kyrkans ingång skall fyllas med detta vatten.

Påskljuset skall ha sin plats intill ambonen och vara tänd åtminstone under alla högtidligare gudstjänster under Påsktiden (mässan samt laudes och vesper till och med Pingstdagen). Efter Pingst skall det ha en hedersam placering i dopkappellet (motsvarande), och dopljuset skall tändas på det. Vid begravningar skall påskljuset ställas bredvid kistan för att understryka att den kristnes död är hans egen påsk. Utanför Påsktiden skall man inte tända eller ställa påskljuset i koret.

f. Leonel presenterar sig

Hej! Jag är född i Parral, Chihuahua, Mexico. När jag var 18 år gammal trädde in i stiftelsens prästseminarium som började 1992. Den 23 februari 2001 prästvigdes jag med två andra klasskamrater.

När jag med stor glädje tjänat folket i tre församlingar. ledsagat ungdomar och barn. I oktober 2007 fick jag vara den spansktalande komuniteten i Sverige.

Gud kallade mig att tjäna sin Kyrka. Jag var 15 när jag hade mitt personliga möte med Kristus under en evangeliserande reträtt i min

församling. Sedan dess har jag följt hans röst som profeten Samuel. Jag har vigt mitt liv åt Gud för att tjäna honom vart han vill ta mig. Efter 2 års väntan efter mitt uppehållstillstånd eftersom man avslag min ansökan två gånger frågade jag Gud om Han verkligen ville att jag skulle komma till det här landet.

Varför kommer jag till Sverige? Varför flyttar du till Sverige? – sade mina släktingar och vänner till mig. När vi frågar Gud om något svarar han på sitt sätt och detta fall gjorde Han det genom ett Skriftställe. ”Ni skall vittna om mig ... och ända till jordens yttersta gräns.” (Apg 1:8). Jag har kommit för att förts och främst tjäna till de spansktalande men Gud har kallat mig att vara Vittne om hans makt och kärlek inför alla människor: kvinnor och män; svenskar eller ej; katoliker eller protestanter; troende eller icke troende. Gud har kallat mig för att bygga upp ett enda Rike, en enda trons och kärleks familj: Hans Kyrka.

Caritas vill inte längre tuga

Förkortad version av artikel publicerad i Världen idag.

Caritas biståndschef, Charles Câmara, besökte nyligen Vår Frälsares församling i Malmö för att berätta vad Kyrkan gör, och vart katolikernas skänkta pengar tar vägen. Kyrkan och Caritas gör mycket! Spridd över precis hela världen, har Katolska kyrkan ett unikt nätverk. Där Kyrkan finns, finns också Caritas, vilket innebär att hjälpinsatser vid stora katastrofer som till exempel tsunamin i Sydostasien 2004 och nu senast jordbävningen i Haiti, kan sättas in inom bara ett par timmar.

- Tack vare att vi hade stora förråd både i Haiti och grannlandet, Dominikanska republiken, kunde vi sätta in akut hjälp omedelbart. Redan innan jordbävningen drev Caritas 200 hälsocenter på Haiti och hade 500 permanenta medarbetare i Haiti. Efter katastrofen har vi 2 000 personer anställda där, säger Charles Câmara. Han hyser hopp om ett samarbete med övriga kristna kyrkor och organisationer, vilket diskuteras i Svenska Missionsrådet. Vid tsunamin visade det sig att samarbetet mellan olika organisationer i det akuta skedet fungerade bra.

Men därefter började de att konkurrera och framhålla sig själva, fortsätter Charles Câmara. Katolska Kyrkan har en stor lokalkännedom genom sin närvaro i form av präster och ordensfolk. Över världen finns

nästan 3 000 stift och i stort sett alla har en Caritasorganisation. På global nivå, finns vi i över 200 länder. Varje år får mer än 24 miljoner människor i världen hjälp från Caritas internationella nätverk till ett värde av cirka 40 miljarder kronor. Vi har en halv miljon anställda och ungefär 650 000 volontärer.

Caritas Sverige är för liten för att skicka egen personal till katastrofområden, men samarbetar med lokala organisationer, eller som fallet var i Indien efter tsunamin, med Birgittasystrarna som har 16 kommuniteter i landet och andra icke-katolska organisationer, som IM.

Charles Câmara pekar ändå på en väsentlig skillnad mellan tsunamin och jordbävningen på Haiti: Tsunamin drabbade länder som fungerade ganska bra innan katastrofen och här har man kommit en bit på väg.

Men Haiti är totalt annorlunda: det är ett av jordens fattigaste länder, där i stort sett ingenting har fungerat. Här krävs ett enormt och långsiktigt arbete: att stödja kvinnors rättigheter och barns utbildning.

Två månader efter tsunamin hade Caritas Sverige samlat in 2,3 miljoner kronor från allmänheten. Radiohjälpen och SMR/Sida bidrog med ytterligare 9,4 miljoner kronor till olika Caritasprojekt. Dessa 11,7 miljoner kronor användes till att bygga en ny gymnasieskola för 2 000 flickor på Sri Lanka och ge akuthjälp till 8000 personer samt långsikt stöd till självhjälp för ungefär 2000 personer i Indien, Sri Lanka och Thailand. Den 27 januari i år, två veckor efter jordbävningen, hade katolikerna i Sverige skänkt 700 000 kronor till Haiti. Det är en summa som Charles Câmara är nöjd med, även om det behövs mycket mer.

Annica Skenberg

Under fastetiden

Fastereträtt med p. Ingmar Svantesson osb 5 och 6 mars i Bispsalen

Under fastetiden **måndag till fredag** ber vi **Laudes** (med matutins läsningar och tyst bön) i kyrkan kl 6.00-6.45. Alla är välkomna.

Varje fredag under fastetiden **Korsvägsandakt kl 18.00**

Ungdomsreträtt på polska 18/3 och 19/3 i Bispsalen

Påsktidens / Vårens gudstjänster 2010

Ordinarie gudstjänstordning på söndagar innebär:

17.15 Helgmålmässa (lördag)

09.30 Familjemässa

11.00 Högmässa

18.00 Mässa på engelska

28/3 Palmsöndagen (obs! Sommartid börjar)

09.30 familjemässa & palmvälsignelse utan procession

11.00 högmässa med palmvälsignelse & procession med
nuntien ärkebiskopen Emil P. Tscherring

16.00 mässa på arabiska

18.00 mässa på engelska

Fastekollekt tas upp i alla mässor.

Stilla veckan

30/3 Tisdag i stilla vecka

18.00 Oljevigningmässa med biskop Anders Arborelius

1/4 Skärtorsdagen

19.00 Mässa "in cena Domini". Efteråt bönevaka på olika språk.

2/4 Långfredagen - Herrens lidande och död

10.00 bikt för barn, 11.00 korsväg för barn

14.00 tillfälle till bikt

15.00 Långfredagens stora liturgi på svenska

17.00 Gorskie Zale på polska

19.00 korsväg på vietnamesiska

3/4 Påskafton: lördag

15.00 matvälsignelse på svenska

16.00 matvälsignelse på polska

21.00 Påskvakan: lucernarium, ordets liturgi, dopliturgi med Vedrans
dop och eukaristi. Efteråt: matvälsignelse

4/4 Påskdagen: Kristi Uppståndelse

09.30 familjemässa

11.00 högmässa

14.00 mässa på polska

16.30 mässa på slovenska

18.00 mässa på engelska

5/4 Annandag Påsk: måndag

09.30 familjemässa

11.00 högmässa

16.30 mässa på ungerska

18.00 mässa på svenska

11/4 Den Gudomliga Barmhärtighetens söndag, andra Påsksöndagen

09.30 familjemässa

11.00 högmässa för äldre i församlingen med sjukas smörjelsesakrament. Efter 11-mässan har vi en liten fest i Bispsalen för att fira våra äldre i församlingen.

12.30 mässa på filippinska

18.00 mässa på engelska

18/4 Tredje Påsksöndagen

Ordinarie gudstjänstordning

Efter högmässan hålls Församlingens Årsstämma i Bispsalen

9/5 Söndag

09.30 familjemässa med Första Kommunion

11.00 högmässa

18.00 mässa på engelska

13/5 Kristi himmelfärds dag, torsdag:

09.30 familjemässa

11.00 högmässa, med Konfirmation med biskop Anders

18.00 mässa på svenska

22/5 Pingstafton, lördag:

Ordinarie gudstjänstordning

23/5 Pingstdagen, söndag:

09.30 familjemässa

11.00 högmässa

18.00 mässa på engelska

29/5 Vallfärd till Oskarström. Bussen avgår kl. 07.30.

30/5 Heliga Trefaldighetsdag, söndag

Ordinarie gudtjänstordning

6/6 Kristi Kropps och Blods Högtid: söndag

Sveriges nationaldag

09.30 familjemässa

11.00 högmässa med sakramentsprocession

18.00 mässa på engelska

11/6 Jesu Hjärtas dag: fredag

11.30 mässa

18.30 mässa

12/6 Jungfru Marias obefläckade hjärta: lördag

11.30 mässa

17.15 helgmålsmässa

Ministranternas och konfirmandernas resa till Rom, Assisi och Subiaco.

Mässa i S. Sebastianos katakomber, 24 februari 2010.

Vi önskar er alla en Glad Påsk!

